

PROROK

Halil Džubran

ARETÉ
IZDAVAČKA KUĆA

Naslov originala
Khalil Gibran
THE PROPHET

Zbirka
Divlji kalem

Za izdavača
Nina Gugleta

Glavni i odgovorni urednik
Nina Gugleta

Prevod
Ana Jovanović

Lektura i korektura
Aleksandra Dunderski

Dizajn korica
Dragana Nikolić

Ilustracije
Anja Banješević

Štamparija
Artprint, Novi Sad

Tiraž
1000 primeraka

Izdavač
Areté, Beograd, 2021

Copyright 1923 by Khalil Gibran
Copyright © Arete, 2021

PROROK

Halil Džubran

Prevela
Ana Jovanović

SADRŽAJ

Dolazak broda	7
O Ljubavi	13
O Braku	15
O Deci	17
O Davanju	19
O Jelu i piću	23
O Radu	25
O Radosti i Tuzi	29
O Kućama	31
O Odeći	33
O Kupovanju i Prodavanju	35
O Zločinu i Kazni	37
O Zakonima	41
O Slobodi	45
O Razumu i Strasti	49
O Bolu	53
O Samospoznaji	55
O Učenju	57
O Prijateljstvu	59
O Govorenju	61
O Vremenu	63
O Dobru i Zlu	65
O Molitvi	67
O Zadovoljstvu	69
O Lepoti	73
O Veri	75
O Smrti	77
Opraštanje	79

DOLAZAK BRODA

ALMUSTAFA, voljeni i odabrani, zora svoga dana, čekao je dvanaest godina u gradu Orfalisu na dolazak broda koji će ga vratiti na rodno ostrvo.

Dvanaeste godine, sedmog dana Ejlula, meseca žetve, popeo se na pusto brdo, izvan gradskih zidina, i gledao ka moru; i tada je ugledao svoj brod kako izranja iz magle.

Kapije njegovog srca širom su se otvorile i njegova radost preletela je more. Zatvorio je oči i molio se u tišini svoje duše.

Ali, dok je silazio sa brda, ophrvala ga je tuga i u dubini njegovog srca javila se misao:

Kako da odem u miru i bez tuge? Ne, neću napustiti ovaj grad bez rane na duši.

Dugi su i bolni bili dani koje sam proveo u njegovim zidinama i duge su bile usamljene noći; a ko može da napusti svoju tugu i samoću bez kajanja?

Mnogo sam krhotina svoje duše rasuo po ovim ulicama i mnogo je dece moje žudnje koja šetaju gola među ovim brdima, i ne mogu se odvojiti od njih bez tereta i bola.

Nije odelo to što danas odbacujem, već koža koju sopstvenim rukama kidam.

Niti je misao to što za sobom ostavljam, već srce smekšano od gladi i žeđi.

Ipak, ne mogu više da oklevam.

More, koje sve zove sebi, doziva i mene, i ja moram poći.

Jer ostati ovde, iako sati noću sagore, znači smrznuti se i ostati zaleđen i ukalupljen.

Rado bih poneo sa sobom sve što je ovde, ali kako bih mogao?

Glas ne nosi jezik i usne što su mu dali krila, mora sam da pronađe etar.

Sam, bez svog gnezda, orao leti ka suncu.

Kada je stigao do podnožja brda, ponovo se osvrnuo ka moru i video je svoj brod kako se približava luci i na njegovom pramcu mornare, svoje sunarodnike.

I njegova duša ih je dozivala i rekao je:

Sinovi moje drevne majke, jahači talasa,

Koliko ste puta plovili mojim snovima. A sada dolazite pri buđenju koje je dublje od sna.

Spreman sam da krenem i moja žudnja sa napetim jedrima iščekuje vetar.

Samo još jednom ću udahnuti ovaj ustajali vazduh, samo ću još jedan pogled baciti unatrag.

A onda ću stati među vas, kao mornar među mornare.

A ti, beskrajno more, besana majko.

Koja i sama donosiš mir i slobodu rekama i potocima.

Samo još jednom će ovaj potok da skrene, još jednom da zažubori na ovom proplanku.

A onda ću doći tebi, kao beskrajna kap beskrajnom okeanu.

Dok je hodao, video je u daljini žene i muškarce kako napuštaju svoje njive i vinograde i jure ka kapijama grada.

I čuo je njihove glasove kako dozivaju njegovo ime i pronose sa njive do njive vest o dolasku njegovog broda.

I rekao je u sebi:

Hoće li dan polaska biti dan okupljanja?

I treba li reći da je moje veće u stvari bilo moje svitanje?

I šta da dam onome koji je ostavio svoj plug usred brazde ili onome koji je zaustavio točak svoje prese za grožđe?

Hoće li moje srce postati drvo pretovareno plodovima, da ih sakupim i njima dam?

I hoće li moje želje poteći kao česma da mogu da napunim njihove čaše?

Jesam li ja harfa da me ruke božje mogu dotaći ili svira-la da njegov dah protекne kroz mene?

Tragač sam za tišinom, pa koja sam to blaga pronašao u tišini da mogu tako lako da ih delim?

Ako je ovo san moje žetve, u koja sam polja posejao seme i u koje nezapamćeno doba?

Ako je ovo zaista čas u kom podižem fenjer, neće moj plamen u njemu goreti. Prazan i mračan fenjer ću podići. A čuvar noći napuniće ga uljem i upaliti.

Ovo je kazao, ali u njegovom srcu bilo je mnogo toga neizrečenog.

Jer svoju najdublju tajnu nije mogao da izgovori.

A kada je ušao u grad, svi ljudi su mu krenuli u susret i klicali su u glas.

I starešine grada su istupile i rekle:

Nemoj još otići od nas.

Bio si podne našeg sumraka i tvoja mladost dala nam je snove.

Ti nisi stranac među nama, niti gost, već naš voljeni sin.

Ne rastužuj još naše oči glađu za tvojim licem.

I sveštenici i sveštenice su mu rekli:

Ne dozvoli da nas talasi mora razdvoje sada, a godine koje si sa nama proveo postanu uspomena.

Hodao si među nama kao duh, a senka tvoja bila je svetlost na našim licima. Mnogo smo te voleli, ali je naša ljubav bila bez glasa i velovima je bila skrivena.

A sada plače za tobom na sav glas i stala bi pred tebe razotkrivena.

Oduvek je tako bilo, ljubav ne zna sopstvenu dubinu dok ne dođe čas rastanka.

Došli su i drugi i molili ga, ali on im nije odgovarao. Samo je pognuo glavu i oni koji su stajali blizu videli su suzu kako mu pada na grudi.

Onda su skupina i on produžili do velikog trga ispred Hrama.

I izašla je iz svetilišta žena po imenu Almitra, koja je bila vidovita.

A on ju je gledao sa velikom nežnošću, jer ona je bila prva koja ga je pratila i verovala u njega kada je tek jedan dan proveo u njihovom gradu.

I pozdravila ga je rečima:

Proroče Božji, koji si na uzvišenoj potrazi, dugo si gledao u daljinu čekajući brod i sada je tvoj brod došao i ti moraš da ideš.

Duboka je tvoja čežnja za zemljom tvojih uspomena i mestom na kojem žive sve tvoje želje i naša ljubav te neće vezati niti će te naša potreba zadržati.

Ali ovo te molimo, pošto nas ostavljaš, da nam se obratiš i daš nam svoju istinu.

A mi ćemo je dati svojoj deci, a ona svojoj, tako da nikad ne nestane.